

Sygn. akt XI W 1542/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Aleksandra Smyk

Protokolant Beata Jaworska

w obecności oskarżyciela E. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 06 września i 08 listopada 2016 roku

sprawy Z. Z.

urodzonego (...) w P.

syna J. i B. z domu B.

obwinionego o to, że:

w dniu 13 grudnia 2015 roku około godz. 08:50 przy ul. (...) w W. pojazdem marki S. o numerach rejestracyjnych (...), zaparkował na miejscu dla osoby niepełnosprawnej bez uprawnień,

tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw.

I. Obwinionego Z. Z. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie i za to na podstawie art. 92§1 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 600 (sześćset) złotych.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 160 (sto sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych.

XI W 1542/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 grudnia 2015 roku około godz. 08:50 w W. Z. Z. kierował pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...). Podróżował wraz ze swoim synem, który cierpi na zespół Downa. Z. Z. poszukiwał miejsca do zaparkowania samochodu. Nie znajdując wolnego miejsca parkingowego zaparkował pojazd przy ul. (...) na miejscu dla osoby niepełnosprawnej. Z. Z. nie posiadał uprawnień do skorzystania z tego miejsca.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie:

- częściowo wyjaśnień obwinionego Z. Z. (k. 47, 26-29),
- zeznań świadka A. O. (k. 47-48),
- dokumentacji fotograficznej (k. 5-8),
- informacji Zarządu Dróg Miejskich w W. oraz szkicu sytuacyjnego (k. 54-55)

oraz innych dowodów zawnioskowanych wnioskiem o ukaranie do przeprowadzenia na rozprawie.

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie zwykł parkować na miejscach dla osób niepełnosprawnych, ponieważ szanował takie osoby i uważał na takie miejsca. Podał, iż w tym dniu przyjechał do W. samochodem służbowym wraz ze swoim synem, który jest osobą niepełnosprawną (upośledzenie umysłowe z zespołem Downa) celem udania się do Centrum (...). Spieszył się, w poszukiwaniu miejsca parkingowego trafił na to miejsce, nie zauważył, iż jest to miejsce przeznaczone dla osoby niepełnosprawnej, ale później zauważył, że było właśnie w taki sposób oznaczone. Miał wątpliwości dotyczące tego miejsca parkingowego, ponieważ miejsce to miało rozmiary zwykłego miejsca parkingowego i nie spełniało norm dla osób niepełnosprawnych. Obwiniony podtrzymał swoje stanowisko zawarte w sprzeciwie od wyroku nakazowego, w którym podnosił, iż dokonano błędnego zakwalifikowania miejsca postojowego, na którym zaparkował pojazd – jako miejsca dla osoby niepełnosprawnej, co w konsekwencji skutkowało przypisaniem mu odpowiedzialności za wykroczenie z art. 92§1 kw. Obwiniony powoływał się na § 21 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2012 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U.2015.1422) wskazując, że stanowisko postojowe dla samochodów osobowych użytkowanych przez osoby niepełnosprawne powinno wynosić co najmniej 3,6 m szerokości i 5 m długości. Przedmiotowe stanowisko miało natomiast wymiary niecałych 2 m szerokości. Tym samym w ocenie obwinionego przedmiotowe miejsce nie było zgodne z obowiązującymi normami i nie spełniało ustawowych wymogów. Nadto obwiniony przywoływał Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013 roku, sygn. akt IV KK 140/13, w którym zostało wskazane, iż tylko legalne ustawienie znaku może skutkować odpowiedzialnością za wykroczenie.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w części, w której potwierdził, iż dnia 13 grudnia 2015 roku zaparkował pojazd na miejscu dla osoby niepełnosprawnej, albowiem znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zebrany w sprawie, a w szczególności w pełni korespondują z zeznaniami świadka A. O., a także dokumentacją fotograficzną (k. 5-9). W pozostałym zakresie nie zasługują one na uwzględnienie, albowiem nie znajdują potwierdzenia w obowiązującym stanie prawnym i są jedynie dowolną i wybiórczą analizą przepisów prawnych.

Na podstawie postępowania dowodowego przeprowadzonego w toku przewodu sądowego oraz po dokonaniu jego analizy wina obwinionego oraz okoliczności popełnienia zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu nie budzą wątpliwości.

Bezspornym jest, że w dniu 13 grudnia 2015 roku około godziny 08:50 przy ul. (...) w W., Z. Z. zaparkował pojazd marki S. o numerze rejestracyjnym (...) na miejscu dla osoby niepełnosprawnej nie posiadając do tego uprawnień. Okoliczności te wynikają z wyjaśnień obwinionego i zeznań świadka, jak również dokumentów. Nie były one przez strony kwestionowane.

Odnosząc się do wątpliwości obwinionego dotyczących wielkości miejsca parkingowego, a tym samym jego przeznaczenia dla osoby niepełnosprawnej, po pierwsze wskazać należy, iż powoływane przez niego przepisy Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2012 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie mają na celu unormowanie zagadnień związanych z zapewnieniem działkom budowlanym odpowiedniej infrastruktury w postaci miejsc postojowych dla samochodów osobowych. Zapewnienie w obrębie planowanej inwestycji wystarczającej ilości prawidłowo urządzonych miejsc postojowych realizowane jest w zasadniczej mierze poprzez odesłanie do uregulowań planistycznych tj. do treści wydanej dla konkretnego zamierzenia budowlanego decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, w przypadku uchwalonego dla danej nieruchomości miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, do postanowień tego planu. Należy jednak podkreślić, że przepisy powyższego rozporządzenia dotyczą głównie inwestorów, wyznaczając im odpowiednie minimalne parametry wielkości m. in. miejsc postojowych celem działania przeciw nadużyciom i stanowią ramę prawną zagwarantowania prawidłowego funkcjonowania i eksploatacji obiektów budowlanych. Z informacji Zarządu Dróg Miejskich w W. wynika, że przedmiotowe stanowisko postojowe zastrzeżone „koperta” miało orientacyjne wymiary 3,6 m x 6,0 m (k. 54). Tym samym jego wielkość odpowiadała wymogom rozporządzenia

Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2012 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, na które powoływał się obwiniony. Abstrahując od powyższego, nawet przy przyjęciu wersji obwinionego, iż przedmiotowe miejsce parkingowe miało zbyt małe wymiary, stwierdzić należy, iż okoliczność ta nie może zwalniać kierującego od stosowania się do innych znaków drogowych, takich jak znaki pionowe, tj. D-18a z tabliczką T-29 oraz znaki poziome P-20 z P-24, które w przedmiotowym miejscu się znajdowały i informowały o przeznaczeniu danego miejsca parkingowego, o czym bezsprzecznie świadczy uznany za wiarygodny materiał dowodowy w postaci dokumentacji fotograficznej (k.5-9) oraz plan organizacji ruchu (k.55), a czemu także obwiniony nie zaprzeczył. Nadto nie ulega wątpliwości, iż to fakt niezastosowania się do znajdującego się w przedmiotowym miejscu znaku był konsekwencją interwencji przeprowadzonej przez strażników miejskich, co potwierdzają uznane za w pełni wiarygodne zeznania świadka A. O. (k. 47-48). Świadek przedstawiła przebieg zdarzenia, w którym podejmowała czynności, w sposób bezstronny. Podała jedynie okoliczności, które pamiętała. Świadek jako osoba obca dla obwinionego przedstawiła zdarzenie w sposób obiektywny, a podejmowane przez nią czynności wynikały z pełnionych obowiązków służbowych, co również wpływa na wiarygodność zeznań tego świadka.

Odnosząc się zaś do przywoływanego przez obwinionego wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013 roku wskazać należy, iż przedmiotem rozstrzygnięcia był zupełnie inny stan faktyczny i prawny niż ma miejsce w sprawie niniejszej. W rozstrzygnięciu tym stwierdzono, iż tylko legalne ustawienie znaku drogowego może skutkować odpowiedzialnością za wykroczenie, zaś w sprawie niniejszej brak jest jakichkolwiek wątpliwości, iż znak drogowy określający miejsce parkingowe dla osoby niepełnosprawnej był ustawiony zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Zachowanie obwinionego Z. Z. polegające na tym,

że w dniu 13 grudnia 2015 roku ok. godz. 08:50 w W. przy ul. (...), pojazdem marki S. o nr rej. (...), zaparkował na miejscu dla osoby niepełnosprawnej bez uprawnień w pełni wyczerpuje dyspozycję art. 92§1 kw. Przepis kodeksu wykroczeń penalizuje zachowanie polegające na niestosowaniu się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Przepis ten ma charakter formalny, więc nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do znaku drogowego. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 170, poz. 1393 ze zm.). W niniejszej sprawie wykroczenie popełnione przez obwinionego Z. Z. polegało na niezastosowaniu się do znaku drogowego D-18a „parking-miejsce zastrzeżone”, z tabliczką T-29 informującą o tym, że miejsce przeznaczone jest dla pojazdu samochodowego uprawnionej osoby niepełnosprawnej o obniżonej sprawności ruchowej i znaku drogowego poziomego P-20 „koperta”. Zgodnie z §52 ust. 4 powyższego Rozporządzenia znak D-18a "parking - miejsce zastrzeżone" oznacza miejsce przeznaczone na postój pojazdu uprawnionej osoby. Umieszczona pod znakiem D-18, D-18a lub D-18b tabliczka T-29 informuje o miejscu przeznaczonym dla pojazdu samochodowego osoby, o której mowa w art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.). Zatem w świetle tych regulacji osoba niepełnosprawna legitymująca się kartą parkingową, kierująca pojazdem samochodowym oznaczonym tą kartą, może nie stosować się do niektórych znaków drogowych dotyczących zakazu ruchu lub postoju, w zakresie określonym przepisami o których mowa w art. 7 ust. 2 w/w ustawy. Przytoczony przepis, zgodnie z art. 8 ust. 2 w/w ustawy, stosuje się również m.in. do kierującego pojazdem, który przewozi osobę niepełnosprawna legitymującą się kartą parkingową. Z kolei w myśl art. 8 ust. 3 w/w ustawy, kartę parkingową umieszcza się za przednią szybą pojazdu samochodowego, w sposób eksponujący widoczne zabezpieczenia karty oraz umożliwiające odczytanie jej numeru i daty ważności. Obwiniony nie legitymował się kartą parkingową, nie przewoził także osoby taką kartą się legitymującą (jego niepełnosprawny syn takiej karty nie posiadał), a co oczywiste nie umieścił w pojeździe tejsze karty. W przedmiotowym miejscu były usytuowane znaki drogowe pionowe (D-18a z tabliczką T-29) i poziome (P-20 z P-24), do których obwiniony winien się zastosować, a tego nie uczynił. Zdaniem Sądu, biorąc nawet pod uwagę regulację zawartą w przepisach Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2012 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, należy wskazać, iż kierujący pojazdem nie może samodzielnie dokonywać oceny wielkości danego miejsca postojowego i tym samym podejmować decyzji czy można je uznać za przeznaczone dla osoby

niepełnosprawnej czy też nie, w sytuacji legalnego jego oznakowania. Mając na uwadze powyższe, bezspornym jest, że obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu i popełnił wykroczenie z art. 92§1 kw.

Przy wymiarze kary sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu, który uznał za wysoki, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego. Sąd uwzględnił także rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem – zajęcie uprzywilejowanego miejsca parkingowego, a i fakt, iż przewoził swe niepełnosprawne dziecko, stopień winy, pobudki działania, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie się po jego popełnieniu. Z. Z. jest żonaty, ma na utrzymaniu jedno dziecko w wieku 17 lat, prowadzi własną kancelarię radcy prawnego oraz pracuje jako radca prawny w spółce (...) z siedzibą w T., zarabia około 15.000 zł netto, nie był uprzednio karany za przestępstwa (k.41), był karany za wykroczenia mandatami karnymi (k.42). Mając zatem na uwadze charakter i okoliczności czynu, stopień naruszenia przepisów ruchu drogowego, jak również warunki osobiste sprawcy zdaniem sądu kara grzywny w wysokości 600 złotych orzeczona na podstawie art. 92§1 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw będzie odpowiednią sankcją karną za czyn przez obwinionego popełniony oraz sprawi, iż będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i więcej wykroczeń nie popełni. Sąd uznał, iż kara ta w ustalonych okolicznościach przypisanego czynu będzie stanowiła dla obwinionego wystarczającą dolegliwość, która w przyszłości przypominać będzie o warunkach, jakie muszą zostać spełnione, dla zajęcia miejsca parkingowego przeznaczonego dla osób niepełnosprawnych. Orzeczona kara będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć. Podkreślić bowiem należy, iż przepisy mające na celu sprawne przeprowadzenie postępowania przeciwko sprawcom wykroczeń drogowych zajmują w systemie prawa miejsce szczególne i są swoistą gwarancją bezpieczeństwa wszystkich użytkowników ruchu. Niestosowanie się do nich także właściciele pojazdów w sposób znaczny obniża poczucie odpowiedzialności osób naruszających przepisy ruchu drogowego, co bardzo niekorzystnie wpływa na poszanowanie zasad tego ruchu, a więc także bezpieczeństwo osób poruszających się po drogach. Obwiniony winien tychże przepisów przestrzegać i do nich się stosować. Podkreślić bowiem należy, iż obwiniony mając wykształcenie prawnicze oraz posiadając niepełnosprawne dziecko, tym bardziej winien zdawać sobie sprawę z naganności swojego postępowania, a nie próbować unikać odpowiedzialności poprzez kwestionowanie „metrażu” miejsca parkingowego właściwie i legalnie oznakowanego poprzez pionowe i poziome znaki drogowe.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 118§1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw i określono ich wysokość na kwotę 160 zł. Zryczałtowane wydatki w niniejszej sprawie zgodnie z §1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., Nr 118, poz. 1269) wyniosły bowiem 100 złotych, zaś opłata – na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 j.t. ze zmianami) – 60 złotych.